

Lännäs socken, mot vilkor att Thorsåkers pastorat och Gudmundrå socken förbinda sig att bekosta anständig läkarebostad; Skolande de handlingar, som närmare belysa frågan, blifva det Utskott tillhandahållna, till hvars handläggning ärendet öfverlemnas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

P. Östman,
från Vester-Norrlands län.

N:o 185.

*Af Herr P. Östman: Om ändring i lagens stadgande angående egen-
dom som för guld ej får utmätas.*

Den högljudda och sanningsenliga klagan, som nu en följd af år försports öfver den progressiva fattigdomens utbredning inom vårt fädernesland, kan ej annat än sporra hvarje individ, men synnerligast folkombuden, att eftersöka orsakerna till den jemnt stigande pauperismen; och har vid de iakttagelser, som redan blifvit gjorda, man trott sig återfinna orsakerna än uti de lägre klassernas benägenhet att lefva öfver sina tillgångar, än uti en felaktig fattigvårdslagstiftning, än uti mindre gynnsamma skördar, än uti daglönarens likgiltighet att i tid tänka på sin framtida sjelfförsörjning, än uti en alltför hög beskattning, ja! till och med uti obetänksamt ingångna äktenskap. Att alla dessa äro sammanverkande orsaker lärer knappast kunna förnekas; men månne icke äfven våra kredit- och utsökningslagar kunna tagas med i räkningen som verkande orsaker dertill.

Köpmannen lemnar benäget konsumtionsartiklar på kredit och kapitalisten penningar emot ränta, och så länge som han tror sig finna motsvarig valuta i den om kredit sig anmälandes ego, emedan han vet att hans tillgångar af hvad namn som helst, till och med det alldraoumbärligaste, kunna utmätas. Den som erhåller varor på kredit erinrar sig icke, att han hänger ett Damoclessvärd öfver sitt hufvud. Följden har också redan visat sig; ty sedan fordringsegaren genom utmätning beröfvat gälde-

gäldenären allt hvad han nödvändigt behöfde hafva qvar såsom medel att försörja sig och de sina med, återstår för honom icke något annat än att anlita den allmänna barmhertigheten eller vända sig till fattigvården.

Ehuru icke bevandrad i andra länders lagstiftning, har jag mig likväl bekant, att uti Amerikas nordliga stater en lag existerar, som förbjuder utmätning af hvad som anses oundgängligt behöfligt för gäldenären att ega qvar för att dermed kunna försörja sig och de sina, såsom nödig bostad, nödiga kreatur, verktyg och redskap, hvilken lag gör att äfven den, som anses hafva helt obetydliga ressurser, ändock kan på ett idogt och ärligt sätt existera och icke faller fattigvården till last.

Häremot kommer troligen att invändas, att om en dylik lag skulle införas hos oss, så skulle dels den mindre bemedlade förblifva utan kredit och äfven den som redan lemnat kredit skulle gå miste om sin fordran. I förra fallet hemställer jag, om den mindre bemedlade icke står mera hjälplös sedan han genom utmätning blifvit beröfvad allt hvad som var nödigt för honom att ega qvar såsom medel till sjelfförsörjning, och i det sednare fallet om icke tiden för en dylik lags införande kunde bestännas till flera år framåt, under hvilken tid kreditgifvaren hinner göra sig förtrogen dermed.

Jag vågar således föreslå:

att Riksdagen ville besluta en förändring i utsökningslagen af innehåll, att vid utmätning gäldenären icke må frångå nödiga kläder, nödig bostad samt nödiga verktyg och redskap, som anses för honom nödvändiga för sin sjelfförsörjning; dock att denna lag icke träder i verkställighet förrän den 1 Januari 1874.

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

P. Östman,
från Wester-Norrlands län.